

Szerkesztőségi iroda:

Főiac, Csulak-féle ház,
hová a lap szellemi részét
illető közlemények
küldendők.

Kiadó hivatal:

Pollák Mór könyvnyomdaja,
hová a hirdetések és
előfizetési pénzek
bérmentesen intézendők.

NEMERE.

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdászati lap.

A háromszéki „Házipar-egylet” és a „sepsi-szentgyörgyi önkényes tűzoltó-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap hetenkint kétszer:
csütörtökön és vasárnap.

Előfizetési feltételek:

Helyben hához hordva, vagy
vidékre postán küldve

Egész évre . . . 6 ft — kr.

Fél évre . . . 3 ft — kr.

Negyedévre . . . 1 ft 50 kr.

Hirdetmények díja:

3 hasábos petit-sorért, vagy
annak helyéért 6 kr.

Bélyegdíj külön 30 kr.

Nyitlár sora 15 kr.

Az utolsó kísérlet.

(-) Legújabb távirati tudósítások szerint — ha ugyan a hírek egészen kétségbevonhatatlan tényeken alapulnak — az oroszok már megkezdtek volna bevonulást Konstantinápolyba. És pedig bevonulnak akár létre jön a béke, akár nem. Ha a török elfogadja a szigorú orosz feltételeket, akkor bevonulnak mint vendégek; ha pedig nem fogadja el, akkor megszállják a török fővárost. Alig hihető azonban, hogy a porta a lényegesebbekben ellenkező Oroszországgal s így nem marad egyéb hátra, mint Európának is revidálni a békefeltételeket.

Európa pedig, különösen az érdeklött hatalmasságok, nem fogják érdekeiket oly könnyen odaengedi az orosz vágyak telhetetlenségének.

Erre elkészült Oroszország.

Minden törekvést arra irányozta, hogy feltételeit a portával fogadtassa el; s ha ez megtörtént: kész szövetséget és támaszt talál céljai tovább vitelére Törökországban. A konferenciát huzza-halasztja s az alatt előkészületeket tesz. Míg a legfontosabb hadi posztok birtokába helyezi magát, addig nem késik otthon legutolsó emberét is csatákészben felszerelni egy sokkal nagyobb háború elé. Hírlik, bár hivatalosnak tekinthető uton megfogalmazott, hogy Erdély határain orosz csapatok mozognak s hogy az osztrák határon közel eső várakat meglepő sietséggel szerelteti fel s gondoskodik hadseregei élelmezéséről. Minden a legnagyobb csendben foly, a nélkül, hogy más hatalmasság ezen előkészületeket komolyan venné. Mikor aztán a legutolsó ágyúja is gölyóval van tele, akkor oda állítja a konferencia elé s önelégülten fogja mondani: „most már beszélgetünk csendesen.”

Igy van ez megírva az orosz diplomácia vezérkönyvében.

Erre természetesen Anglia sem maradhat télenül. A hadi készülődések ott is lázas tevékenységgel folynak. Megszavazta a póthiteletet, költségvetésébe roppant hadi kiadásokat

proponal. Tengeri flottái már a vizen vannak, szárazföldi hadserege felszerelésére semmi költségeket nem kímél. „Mert — úgy mond — Oroszország feltételeit érdekeibe ütközőknek tekinti.” Ő is kész tervvel lép tehát a konferencia elé.

Hát monarchiánk?

Nálunk is telve van a lég mozgósítási hírekkel. Katonai tekintélyek állítják, miszerint a katonaság soha úgy fel nem volt szerelve, úgy el nem volt készülve a háborúra, mint most.

A közös kormány az eshetőleges mozgósítás költségeinek előleges fedezésére póthitelt kér. Ha pedig mozgósítani kell: két hét alatt nemcsak készen áll hadseregünk, hanem arcvonalba is képes lesz felvonulni. Mindaddig azonban, míg az „idők jelei” határozott lépésre nem kényszerítik monarchiánkat, megmaradt az egyetlen, de egyszersmind utolsó kísérlet terve mellett a békés megoldás tekintetében.

Monarchiánk ultimátumszerű válaszát már megadta, mely abból áll, hogy Oroszország követeléseit birodalmi épességünkkel összeférhetlennek tartja. Itt aztán meglehet, hogy Oroszország az erőlyes felszólalással szemben engedni fog. Megtörténhetik, hogy Oroszország latba fogja vetni Anglia és Ausztria-Magyarország közös actiójának súlyát egy már eléggé elcsigázott s a hadjárat minden nehézségeinek terhét súlyosan érző nemzettel szemben s ha ezt tenni fogja: akkor sikerül a békés megoldás, különben nem. Ezen utóbbira pedig el lehetünk készülvén.

Oroszország ezen esetben egy európai konflagrationnak néz elébe.

Azon ponton állunk tehát, melyben az utolsó kísérlet, a konferencia sikertelenség esetén számítnunk kell véres elégtételre. A konferencia pedig nem fogja meghozni a várt sikert Oroszországgal meg fog maradni minden európai egyensúlyt felforgató tervei mellett. Oroszország a Balkán félsziget új berendezése nem fogja feladni s akkor — — következik az akció.

Ezen utolsó kísérlet eredménye tehát előre látható.

Le kell számolnunk a körülményekkel s várunk kell az eredményt teljes nyugodtsággal, a hazaszeretet és férfias elszántság nyugodtságával. El kell készülnünk arra, hogy a diplomatiiai akciót nem sokára hadi akció fogja felváltani s e tekintetben félre kell tennünk minden hosszabb parlamentari apparatus formáit. A külügyi közös kormányt oly helyzetbe kell hoznunk, hogy a kért hitel megszavazása a lehető legrövidebb uton keresztül vi-
tessék.

Itt nem lehet szó feltételekről. A konferenciára monarchiánknak is „kész tervvel” kell felmennie a többi államok példájára. S ha feltételhez kötnök a kért költségek megszavazását, csak az időt vesztegetnők, mely pedig minden percben szülhet véres napokat és akkor a vizsaly átka fejünkre omolnók.

Különben a kért hitel megszavazása, ha nem is nagy többséggel, mindenesetre meg fog történni. Andrassy kinyilatkoztatja, hogy a hiteltajavaslattól el nem áll, mivel jelenleg nagyobb szüksége van a hitelre, mint a bizalmi szavazatra.

Hogy ezen kért hitel valóban a Bosznia okkupációjára fordittatik e, arról még most semmi bizonyosat nem mondhatunk. Tény, hogy az okkupáció bizonyos tekintetben a compensatio egy módja az orosz hatalmi kör terjedéseért. S ha az orosz-török békepontok által Szerbia és Hercegovina elszakításának az egykori Törökországtól, akkor csakugyan nem marad egyéb hátra mint az annexio.

Ez azon utolsó kísérlet, mely súlyos politikai felelősséggel jár ugyan, de megmenhetheti monarchiánkat.

Egy bécsi hír szerint az osztrák-magyar hadsapatok pár nap múlva bevonulnak Boszniába. Rodich altábornagy az erre vonatkozó parancsot meg is kapta.

Mindenesetre monarchiánknak is bevégezt tényekkel kell a konferencián fellépnie.

TARCA.

Csak tréfa volt.

-- Elbeszélés. --

Látogatattam meg valaha kedves olvasóm tébolydát? Ha igen, tudni fogod, hogy az ott nyert benyomások kitörülhetlenek emlékükből. Ott az élet legérdekesebb szenvedéseivel borzadva kell megismerkednünk s szomorúan tapasztaljuk, mily vékony fal választja el gyakran az embert az örütség világtól. Egy megrögzött gondolat — és a szellemi élet megtébolyult; egy egyetlen iszonyú csapása a sorsnak — és az örület sötét éje borul a legjözanabb ész fölé. Mivel borzadtam a tébolydától, nem voltam képes mostanáig egyetlen tébolydát is meglátogatni, azonban irandó novellám jellemalakjai egyikének örült szerepet szánván, leküzdtem ellenszenvemet s elhatároztam, hogy a helybeli tébolydát felkeresem. Az engedélyt erre megkaptam s én leirhatlan érzelmek között járkáltam kísérő orvosom oldalán ezen barátságos, nagyrészt boldogtalan boldogoktól lakott helyiségben.

Igen, ők részben boldogok. Egy saját maguk által teremtet világban élnek, melyet tetszésük szerint komor, vagy nyájás képekkel színez ki képzeltük. Csodálatos, sajátos álom hatja át folyvást lelküket és csak ébredésük: a világos pillanatok lehetnek iszonyatosak.

A teremben, melyben a tébolyodott nők valának, két nő kelt fel különösen kíváncsisággal. Az egyik lehajtott fővel ült széken, a buskomorság és fájdalom kifejezésével merengve nézett maga elé, a mi valami végtelenül megható, megrázó jelenség volt; — a másik higanyszerű mozgá-

konyssággal járkált a teremben, időnként hangos nevetésbe törve ki, melyet azonban rögtön abbahagyott. Aztán göröcsösen összekulcsolt kezekkel mormogta maga elé: „Hiszen csak tréfa volt!”

Az orvos először a buskomorhoz fordult s állapota felől kérdésközdött. Ez fel sem nézett, csak halkán susogta: „Oh orvos ur, én nagyon rossz vagyok!” s érzékenyen könyözött.

— Mi kinossa önt ismét? — kérde az orvos.

— Oh, az én lelkeket sok minden nyomja! — zokog s könyök olmozta alá sovány arcára. — Igen orvos ur, ön tudja, én mérgeztem meg testvéremet, aztán sógoromat is, mind, mind. Oh, én nagyon, nagyon rossz vagyok! — Arca a legmélyebb bánat a legiszonyabb fájdalom kifejezését ölté magára. Még később is lehetett hallani fuldokló zokogását.

— Valóban méregkeverő ez a szerencsétlen? — kérdém az orvost.

— Távolról sem! — felelé ez. — Épen olyan ártatlan szegény, mint egy gyermek s mindezen bűnöket csak képzelet magáról. Csak nézze, minő sajátos az örütség. Ama szép leány ott, a mely az imént oly vidáman nevetett, sokkal boldogabb. Az örütség rá nézve valódi jótékonyosság, el-takarja előtte legalább multját, a melynek ha tudatával bírna, menthetetlenül el kellene pusztulnia.

— És ennek mi baja van? — kérdém.

— Oh, annak nagyon szomorú története van. Ha kíváncsi, elbeszéltem önnek később; de nem nézzük meg ez érdekes leányt közelebből?

Az orvosnak igaza volt. A második örült valóban érdekes, megragadó jelenség. Magas karcsu nővé, alig 24 éves, ámbár még ifjabbnak látszott. Minden mozdulata vonzó, élénk s e mellett méltóságteljes. A finom, szeliden pirult arcán a szellem élete világolt s kis mélyedése arcának derült ját-

szi kedélyt látszott elárlalni. Mindezek dacára e gyermekarcra honoló vidámság megfoghatatlannak látszott. Időnként mély, öltöklő fájdalom vett erőt rajta s ekkor ajka körül fájdalmas remegés volt észrevehető; azonban csakhamar eltűntek a fellegek s megint hangzott a sajátos kacagás.

— Kérdeje meg csak Róth kisasszonyt, mi okozza vidámságát? — sugá az orvos nekem s én megvettem.

Csodálkozva nézett világos átlátszó szemével

rám s kellemes, csengő hangon mondá:

— Oh, csak tréfa volt!

További kérdéseimre is csak annyit felelt:

— Oh, csak tréfa volt! — s ismét hallatá különös kacaját.

— Nem igaz, a tréfa megbocsátható? e szavakkal fordult rögtön felém és pillantása nyugtalan, aggályos kifejezéssel tévelygett most rajtam. A nélkül, hogy feleletemet megvárta volna, sietve járkált a teremben s nem sokára felhangzott az a megrögzött kacaj, melyre a szív úgy elszorult egyszerre.

A mint végre e szomorú helyiséget elhagytam, a terjedelmes, gondosan ápolott kertben megkönnyebbülten lélegzettem föl. Az orvos elkezdte elbeszélését:

Roth Anna, egy főerdősz leánya, boldogul élte át gyermekkorát. Atyja házában mindig derült kedélyű leány volt s mint ilyen, sok tréfát szeszélyeskedést megengedett magának. Apró cselekedésait annyi humorral s kedvességgel vitte, hogy azok is, a kik csínyeknek áldozatai lettek, nem tudtak megnehezteni rá. Különösen a nálánál alig három évvel idősebb bátyján szokta rendesen szeszélyeit kifőzni. Ennek kedélye fatalsága dacára a komolyság felé hajlott s nem igen hagyta magát nyugodni, egyhangú életfolyásából kizavartatni s

* A független szabadelvű párt március 2-iki értekezletében a külügyminisztérium által a delegációktól kért szándékolt 60 millió forintnyi hitelt illetőleg azon nézet emelkedett érvényre, hogy az említett összeg csak azon esetben volna megszavazandó, ha a külügyminisztérium részéről megnyugtató nyilatkozat tétetik arra nézve, hogy a monarchia semminemű parallel-akcióba a muszkával egyetemben bocsátkozni nem fog, s török tartományokat anektálni nem szándékozik.

* A képviselőházban az összeférhetlenségi bizottság betérjesztvén György Endre ügyére vonatkozó véleményét, a legutóbb tárgyalat kiegészítési tvjavaslatok harmadszori felolvasásában is elfogadtattak.

Tárgyalás alá vétetett a mentelmi bizottság jelentése Miskátovich és Szluka Benedek ügyében. A bizottságnak a kiadatásra vonatkozó indítványa egyszerűen elfogadtatott.

Tárgyalás alá vétetett a mentelmi bizottság jelentése Uchritz Zsigmond b. Szalay Imre és Kaas Ivor b. képviselőik mentelmi ügyében. A nevezett képviselők tudvalevőleg parviadalra való kihívás büntetése miatt kérték kiadatni. A ház ragaskodva az immunitási joghoz nevezett képviselők kiadatását megtagadta.

A ház március 16-ig érdemleges gyűlést nem fog tartani.

A keleti kérdés.

A határnap, melyet az oroszok a béke aláírása számára kitűzték: március hó másodiká, Sándor cár trónraléptének évfordulója letelt, de ez óráig még nem hozta meg a táviró a szerződés megtörtént aláírásának hírért; valószínű azonban, hogy a békekötés, még pedig nem is San-Stefanóban, hanem magában a török fővárosban fog aláírni. Az orosz félhivatalos sajtó pedig biztosít, hogy e föltételek lényegükben ugyanazok maradnak, a melyek mult hétfőn már közöztették.

Ha ez valósul s minden arra mutat — akkor gyorsan közeledünk a komoly elhatározások percéhez, s ezt bizonyítják a ma több irányból érkezett tudósítások. Nevezetesen Berlinből távirják 2-iki kelettel, hogy Andrássy gr. a német kabinetnek igen fontos közléseket tett azon föltételekről, melyek mellett hajlandó Oroszországgal egyezkedni. Az osztrák-magyar külügyminiszter e föltételeket a bécsi kabinet utolsó szavának nyilvánítja. Azt hiszik, hogy Németország helyeselni fogja a föltételeket.

Ezzel egyidejűleg jelentik, hogy Anglia keréken követeli az orosz kormánytól, hogy ez a békeszerződés minden klauzuláját, kivétel nélkül terjessze a konferencia elé; de Gorcsakov herceg erre nem hajlandó, Oroszország kész engedményeket tenni Bulgária kiűritése tekintetében, de a bolgár állam területét illetőleg ragaszkodik ahhoz, hogy a határ egészen Konstantinápolyig nyuljon, hol már közvetlenül az angol érdekeket is érinti. A „Times”, mely eddig oly macakusl védte az oroszbarát álláspontot, most már szintén kényszerítve érzi magát annak kijelentésére, hogy az oroszok folytonos provokációra Angolország már csak a háborúval felelhet.

Mindezen a békére nézve kevésbé biztató jelenségek között ma újból föllevenült a konferencia terve; a mostani versió szerint március második

ámbár némileg terhére volt, hogy mindig őt választotta nővére célpontul, mégis igen gyöngéd s szíves viszony uralkodott a két testvér között.

Anna, bátyjának egyedüli megbízottja lévén, bármily könnyelműnek látszott, a legbensőbb részvételt tudott viseltetni a Bennő érdeklő minden események iránt; ez pedig igen sokat adott Anna élelétására.

Akkor is, midőn szülőik gyorsan elhaltak egymás után s csak a két testvér maradt, különböző természetűk dacára, a legszebb egyetértésben éltek. E gyöngéd viszony még bizalmasabbá lett. Bennő egyik szomszéd birtokos lányával jegyet váltott s ezen három boldog halandót most még szorosabb kötelék fűzte össze. A fiatal jegyes leánya is vidám kedélyű lévén, a két fiatal egy szív és egy lélek lett.

Együttessen iparkodtak most Bennő nyugodt komolyságából felrázni; elpróbaláltak minden tréfát határtalan jókedvükben, de a fiatal erdős hű maradt eredeti természetéhez, csak nevetett hamis cselofságaiakon a nélkül, hogy magát nyugodtságából kivérteni engedte volna.

Sőt mint udvarló sem árukt el valami heves szenvedélyt. Mutatta ugyan, hogy araja kedves elötte, de azért a gyöngédség minden nemétől távol tartotta magát, úgy, hogy Margit — így hívták a fiatal leányt — gyakran panaszkodott leendő sógornője előtt:

— Azt hiszem, — mondá több ízben — nem is szeret engem Bennő úgy a mint kellene: ben sóleg.

— Be fogunk futni egyszer neki! — mondá nevetve Anna s nyugtalan fejcskékjében mindjárt új tervet gondolt ki. Margit késédelmezett ugyan egyelőre helyeselni szándékát; de barátónője élénk kedélyes modorában úgy rá tudta beszélni, hogy végre ő is beleegyezett a terv kivitelére.

(Folytatás köv.)

felében ülne össze a konferencia, hogy egy utolsó, kétségbeesett kísérletet tegyen békés módon megakadályozni a moszkovizmus győzelmet. Konferencia lehet, — de sikere nem!

A mozgósítási előkészületekkel kapcsolatban arról értesül a „N. H.”, hogy Csernovitz felé nagyobb vasuti szállítmányok felvétele egy legújabb kormányi intézkedéssel tiltatott.

Bécsből távirják: A katonai élelmezési és ruházati hivatalokban, szabadságosok segítségével hívása mellett, rendkívüli buzgalommal dolgoznak. Gondoskodva van eshetőlegessé szállítások iránti szerződésekről, de tényleg még nem történtek rendkívüli megrendelések.

A mi a mozgósítási hitelt illeti, újabbán azt jelentik Bécsből, hogy mivel a konferencia egybeülése bizonytalan, tehát a delegációk is, bár e hó 7 ére egybe vannak hívva, csak később fognak ülésni. Ha a konferencia egyáltalában nem jó létre, akkor a rendkívüli hitelt természetesen nem lehet azzal indokolni, hogy a konferencia állásunk erősítésére szükséges; — de akkor a hitel még szükségesebb lesz, mert semmi kétség, hogy a helyzetnek még válságosabb fordulatát jelentené, ha a békés elintézését célzó gyűlés egyáltalán létre sem jöhetne.

A magyar parlamenti körök nézete e kérdésben kevésbé eltérő. A független szabadelvű párt folyó hó 1-én tartott értekezletében a külügyminisztérium által a delegációktól kért szándékolt 60 millió frtnyi hitelt illetőleg azon nézet emelkedett érvényre, hogy az említett összeg csak azon esetben volna megszavazandó, ha a külügyminisztérium részéről megnyugtató nyilatkozat tétetik arra nézve, hogy a monarchia semminemű parallel-akcióba a muszkával egyetemben bocsátkozni nem fog, s török tartományokat anektálni nem szándékozik.

Ha a „Hon” egy nyilatkozatából következtetnünk szabad, a kormánypárt egy része is e tárgyban hasonló nézeteket vall, mint a független szabadelvű párt. A „Hon” ugyanis így szól: Andrássy grófnak ki kellend fejteni, miért, mi célra kéri a 70 milliót. Mert ezt a delegációknak végre is csak van joguk, de sőt köteleességük is megtudni. S ha ki fogna tűnni — a mit mi ugyan nem hiszünk, — hogy a hitel annexionális célokra kell: nincs kétségünk benne, hogy nem fog akadni delegatus, legalább magyar részről — a ki csak egy fillért is megszavazzon. — Ha egyetlen katonánknak egy mozdulata nélkül, egyetlen egy fillér kiadása nélkül, mint mánna az égből hullana az ölkünkbe Bosznia, még akkor is nagy csapás reánk nézne: hát még hogy ha annak bekebelezésére 60 milliót kölünk? és ez távolról sem volna az első és utolsó költség! Nem, ez absurdum.

A török hajóraj sorsáról pár nap óta Londonban furcsa hírek keringenek. — Beszélik, hogy Hobart basa, kétségkívül a porta titkos beleegyezésével, angol kézbe akarja azt játszani. Hogy tényleg ez idő szerint hol tartózkodik a török hajóraj, az olyan rejtély, melyet Derby lord sem akart megoldani. Anyai bizonyos, hogy a hajók kívül vannak az oroszok hatalmának körén. A görög vizeken cirkálnak, s ha az angol hajóraj akciójába találna lépni, úgy a török hajók minden percben egyesülhetnek vele.

Berlin, március 2. Itt bizonyosnak tekintik, hogy a konferencia egybe fog gyűlni és pedig március 20-ika és április elseje közt.

Bécs, márc. 2. A „P. C.”-nek megbízható forrásból írják Konstantinápolyból: Hitelt érdemlő s több oldalról érkezett egybehangzó jelentések szerint az orosz sereg egy részének Konstantinápolyba bevonulásának várt eshetősége küszöbön áll, és pedig akár aláírják a törökök a békeszerződést, akár nem.

Szláv lapok szemléje.

A „Novoje Vremja” nem vár a konferenciától sikert, ha a diplomaták csak ismételni fogják a már száz ízben kijelentett nézeteiket, ohajtásait és igényeiket. Ellenben pedig kíváncsoknak találja, hogy minden hatalom formulázsa követeléseit s világosan jelentse ki, mily engedményeket tehet, mit és mily feltételek alatt nem hajlandó megengedni, ha mindjárt e miatt háborút is kelene viselnie. Ha mindezen nyilatkozatokból lehetséges lesz diplomáciai okmányt összeállítani, a mely félig meddig mindnyájukat kielégíti, meg lesz találva a béke alapja, nem ugyan az orosz-török, hanem az általános békéé. Ha egyetértés nem jön létre, háború várható. Ily diplomata-gyűlés legálabb kiderítene a hatalmak törekvéseit és kölcsönös viszonyait, holott a diplomaták egyszerű tanácskozás csak a mostani európai nyugtalanságot meghosszabbítja. Az orosz diplomácia belátja az ily konferencia hasznosságát, a melyre az államférfiak oly kijelentéssel jönnek, hogy beleegyezésük nem lesz végleges és következőleg nem kötelező, a melyen mindenről, sőt fölöslegessről is fognak vitatkozni s kezdetűl fogva kongresszust javasolt korlátolt programmal s végleges elhatározással. Oroszország a kongressusra kész, aláír s megerősített, a portával kötött szerződéssel jönné s meglehet, beleegyezését is adná egy néhány kiigazításhoz, a melyek az orosz-török viszonyokat nem érintenék, hanem csak Oroszországnak a nyugati hatalmak és ekkor Angolország és „Ausztria”

köteleznék magukat arra, hogy fegyverkezéseiket megszüntetik.

A „St. Petersburgskaja Vjedomosti” sűrűen a Konstantinápolyba bevonulást s az orosz hadak által oly pontoknak megszállását, a honnét saját biztonságuk mellett ellenségeiket fenyegethetnének. Véleménye szerint jobb a tisztességes nyílt harc, mint az angol érdekeknek tett engedmények után a diplomáciai hadjáratot mégis Angolországgal való háború által — mikor ez összegyűjti e célra erejét és eszközeit — végezni. Konstantinápolyba ez a jelen pillanat követelménye. Ezen város megszállásának semmi rossz következménye nem lesz, annál kevésbé, mert a mi diplomaciánk azt már előbb elhatározta; a gordiusi csomó ez által szét lesz vágva. A tapasztalat mutatja, hogy Oroszország semmiféle engedékenysége, mérséklete és egyezkedési készsége soha sem vezetett az angol igények kielégítésére, megfordítva, minél több szelidséget és engedménységet mutatott, annál szemtelenebbek voltak ezen igények. A háború kezdetén kiűrtített már diplomáciai engedményeink keserű poharát. — Kell ezt még egyszer tennünk annyi győzelem után? Azok, kik nyugodtan nézték az egész idő alatt, mint ontja Oroszország a maga vérét a népek felszabadításának művének, kik többé-kevésbé nyíltan segítették ellenségeinknek, most, midőn e művet befejeztük, rakoncátlanul, vakmerően kifogásolják diadalmi jogunkat. Mi vagyunk a győztesek, előnyös, uralkodó állást tartunk elfoglalva, a melyből alig lenet kivenni bennünket s próbáljuk meg ezt tenni. Vigyázatra int az angol hadihajóraj ellen, mely hadsereget észrevétlenül és egyetértésben a törökökkel vethet part-ra; gyantítja, hogy ezen egyetértés már megvan, mert az „alázatos és engedelkeny” törökök emelni kezdik fejüket, s végtére arra utal, hogy a már megállapított feltételek legkisebb megsértése, vagy a teljesítésben tanúsított késédelmezés a törökök részéről feloldja Oroszországnak a kezét.

A prágai „Prokop” a döntő pillanatban” feliratu cikkében a 60, illetőleg 100 milliónyi mozgósítási kölcsönről szólva, nem hiszi, hogy a tervezett mozgósítás háborúra vezetne. — Nem tudjuk ugyan, mit mond majd arra a delegáció, hanem azt biztosan állíthatjuk, hogy az osztrák-magyar monarchia népeinek többsége az ellen lesz. A magyarokat, a 2,500,000 lengyelt és a németeknek egy részét kivéve, a többi nemzetek határozottan az Oroszország, illetőleg a déli szlávok ellen leendő háborúban lesznek. Legjobb esetben a szláv ellenes part 15 millió főre rug s ez ellen 20 millió lakosság vetőzik emeli. Bátor lesz-e Andrássy ily körülmények közt arra gondolni, miszerint monarchiánk háborút viseljen Oroszország ellen? Kiben fog bízni? a lengyelekben, vagy a németekben és a magyarokban, kik ez által hegemoniájukat fenntartani vélik? Ezen politika ellen a cseh nemzet tiltakozni fog és azzal együtt a szerbek, horvátok, románok és szlovének is. Ily politika monarchiánkra nézve igen veszélyes lehet s ez annál inkább, mivel Oroszország sem összefont karokkal áll. Ezen kívül biztos-e arról Andrássy gróf, hogy szövetségesei lesznek? Talán Angolországban bízik? Ez nagyon kétes szövetséges. Még egyszer mondjuk, hogy ily játék, mint Oroszországgal való háború igen csekély eséllyel bír, de igen sok veszélyt rejt magában.

A „Národne Listy” pedig a telemelt petroleum és kávé-vám ellen kel ki, állítva, hogy a magyarok nemcsak otthon, hanem Cislajtniában is a törvényeket szabják. Ily állapot nem tartható, ha nem is más szempontból, akkor csakis azért, a rómaiaknál már fennállott elvből: „regnum regno non proscibit leges”.

A krakói „Czas” azt követeli Ausztriától, hogy a keleti katolikusokat saját védpajza alá vegye. Mig III. Napoleon volt, ő teljesítette ezen feladatot, most pedig Ausztriára kerül a sor, hogy azokat a „provoslovje”-nek nyomása ellen megvédje. Ezen tanácsot adja a „Czas” Ausztriának mint lengyel és mint katolikus is.

Vidéki élet.

Árapatak, 1878. március 3.

Tekintetes szerkesztő ur!

A „Nemere” folyó évi 15-ik számában „Egy sorozási kuriózum” cím alatt az árapataki előjáróságot, illetőleg annak h. körjegyzőjét hivatalos visszaéléssel vádoló közlemény jelent meg. A nélkül, hogy e tárgyban az illető kikkirót a rágalmasz terére követni akarnák, kötelességünknek tartjuk saját erkölcsi tekintélyünk megóvása céljából a s igazság érdekében válaszolni s kérjük a tek. szerkesztő urat, sziveskedjék alábbi helyreigazító sorainknak becses lapjában tért engedni.

Cikkirő azon elvből indult ki: „Mindenkinek maga felé hajlik a keze”, csak a maga érdekében látta jónak szólni ezerszteni egy meg nem történt s a közönség félrevezetésére szánt kóhalmányt, mert hiszen tudvalevő dolog az, hogy közlebről lesz a körjegyzőválasztás s a most fungáló h. körjegyző általa is nagyon jól ismert okokból nem volna épen inyére való. Ezért kellett a levegőből egy szép mesét kigondolni s feleresztvén azt valóságos poezissal, úgy adni elő a nagy közönségnek, hogy lássék ki abból, miszerint a jelenlegi előjáróság megválasztása nem volna épen tanácsos. — Milyen szépen kigondolt terv! S milyen hamar összeomlott a felépült légvár. „Ignotis fallit, notis

est derisui. Előttünk, kik a cikkirót ismerjük, sokkal nevessegebb színben tűnt fel, mint hogy boszankodni tudtunk volna rajta. Azok számára pedig, kik a körülményekkel ismeretlenek, álljon itt az alábbi száraz tényállás.

A „kuriózium” írója beszél „négy berendelt egyénről”, kiket „éjjel” hoztatott le a körjegyző s kiknek azon utasítást adott volna, hogy ha nem fizetnek 100 frtot, mindenkinek elő kell állania a sorozásra. Végre aztán megelégedett fejünként 5-5 frttal. Később, mikor a dolog köztudomásra jutott és az illetők is belátták megcsalatlanságukat, a falu utcáján „brachiummal” vették vissza pénzüket a körjegyzőtől. Eddig tart a szép mese.

Hitelt ugyan senki sem adott neki, de hogy cikkirót is meggyőződik szörnyű tévedése felől: megmondjuk neki, hogy az illetők berendeltetése mélt. Henter Béla urnak 2.—1878. sz. alatt kelt rendeletéből történt, melyet cikkző bármikor megtekinthet a szolgabírói hivatalnál. A mi az 5-5 frtot illeti, az előjárás kezét levő bizonyítványokból szintén meggyőződést szerezhet magának a „kuriózium” írója a felől, hogy azok nem „megvesztegetésből”, hanem munkabér fejében, adóhátrálékban, melyek már nyugtázva voltak és ki nem fizetettek, lettek átszolgáltatva. Azonban a „jó pástör” nem azért őrzi juhat, hogy gondot ne viseljen rájuk. A pástör felvilágosítja a népet, hogy azt vissza kell venni, ez törvénytelenség stb. stb. s mikor az előjárás hajajolt, készen találta az utcai skandalumot. Biz ez így történt és nem úgy, a mint cikkző elmondta.

Ez a tény természetesen nem felel meg a pápi hivatásnak s nem is volt az egyebé, mint az előjárás ellen erőszakolt bujtogatás, melynek következtében nem csak azon összeget adtuk volna át, melyet cikkirő említett szíves volt, hanem az utcai botrány kikerülése végett egyelőre minden kívánságának eleget kellett volna tennünk.

Természetesen itt arra kellene a fősúlyt fektetnünk, hogy egy ily akut jellemű vádaskodásra hasonló rekriminációkkal feleljünk. El tudnók például mondani, hogy ha már kuriózumra van szükség, mért nem fáradt el cikkirő ur a pápi lakig s mért nem kért el onnan egy esketési bizonyítványt, egy családi értesítőt? abból megláthatna volna, hogy ... De erről még most hallgassunk. Azonban hogy „egy sorozási kuriózumról” mégis beszélhessünk, helyén valónak látjuk itt a Székely Miklós esetét érinteni, kinek a pap hanyagsága miatt az 1877. évben félve kellett elő állania a sorozó bizottság elébe s kinek büntetést is kellett szenvednie — fájdalom — a más hanyagsága miatt. Ez t. i. 1849-iki születési évén, egyetlen egyszer sem lett kiírva illető lelkész által sorozásra. A lelkész megeskette s ez mint szegény család ember utólagos keresettől tartván, jelenkezett 28 éves korában önként; szerencséje, hogy alkalmatlannak találtattat s így beérte a 30 nap fogsággal.

Már pedig az 1868. évi XL. véderől szóló törvcikk 44. §-a azt mondja, hogy ha az illető lelkész azon hadkötelest, ki a három korosztályon keresztül nem esett s a katonaságtól való mentességét igazolni nem tudja, megeskett, vagy megesketéséhez hozzájárul, 500 forint pénzbírsággal, vagy vagyontalanság esetén három havi fogsággal, sőt hivatalvesztéssel is fenyejtetik. Ez már csakugyan tény, habár „kuriózium” is. Miért nem jegyezte fel cikkirő ezt is? Hát arról az egyházi képviselőválasztásról s az ott folyt vesztegetésekről miért nem szólt? Részünkről mindaddig, míg provokálva, nem leszünk, tartózkodni fogunk a kezeink közt levő számtalan adatok bizonyításaihoz fordulni, azon csebből, hogy kitűnjék, ki az a „kuriózus” ember.

Elégnek tartjuk ez uttal figyelmeztetni, miszerint a krisztusi alázatosság és vallásos bölcsesség csak akkor nevezhető keresztényiesnek, ha igazságszeretettel jár. Részünkről ezen igazságszeretettel nem tudjuk eléggé ajánlani cikkirónak, annyival is inkább, mert ha még egyszer el találna lépni az igaz ut ösvényéről, mi sem lennénk ily kiméleteksek s akkor rá nézve is bekövetkeznének a napok, melyekről el kellene mondania a szentírásal: Nem szeretm ezeket!

Az érdekelt előjárás.

KÖZGAZDASÁG.

A malacoztatásról és a malacok neveléséről.

Eltekintve attól, hogy a szokásban levő különböző malacoztatási időszakok megválasztásának helyességét bírálnom, véleményem szerint, ha egyszer malacoztatás, nálunk a tavaszi malacoztatás van leginkább helyén, mert a március hónapban világra jött malac már kevésbé van kitéve az időjárás viszonyosságainak és mikor már annyira fejlődött, hogy kihajtható, az idő is olyanná lesz, hogy a fiatal állat fejlődéséhez szükséges feltételeket megtalálja: tekintve pedig a fontosságot, mellyel minden állat nevelésében az első év bír — a tavaszi malacoztatás előnyösége minden elenmondást kizár.

*) Helyet adtuk a méltányosság szempontjából ezen válságok az azon kijelentésünk mellett, hogy lapunkat a személyes polemiká színterévé tenni nem akarjuk s a nélaán még adandó vitaválaszokat kénytelenek vagyunk a Nyílt térbe utasítani.

Ez okból tehát időszerűnek tartom a malacoztatás és a malacok neveléséről egy pár szót szólni. Tudom, hogy újat nem mondok, de hát többször foglalkozni valamely szakmánkban vágó tárggyal nem árt, mert csak ily eszmecsere és elmélkedések után lehet gazdai működésünkben a helytelent felismerni, belátni és azt kiküszöbölve, az okszerűség útján haladni.

A tavaszi malacoztatás rendszeren márciusban szokott bekövetkezni és hol ősszel korábban szokott tartani pársz alá a kocák, már február közepén kezdetét veszi — tehát oly időszakban, midőn sertésünk még ölben tartatnak. Legfőbb teendő tehát az, hogy minden hasas koca, már jóval lefiadása előtt külön rekeszbe zárással, hogy a helyet megcsokja, hol ismét a tisztaság, rendes és helyes almazásra kell ügyelni. Különösen malacozások vigyázzunk, hogy igen sok szalma ne aljazzassék, mert a sertésben nem lévén meg az anyai szeretet és kicsinyei iránti gondoskodásai hajlam a kellő mértékben, a fiadzs után rendszeren oljából kiszabadulni igyekszik, nyughatatlankodik és így bő almazással az almazsalma közt elbujt malacait könnyen összetaposhatja, vagy megnyomja, kivált ha még helyével is szokatlan.

Ebből következik aztán egyrészt az is, hogy bármely koca megesszi a malacát t. i. a megnyomott, vagy megsértett malacot szaglálván, felfalja és így a többire is reá kap. Másik oka pedig a malacvesztés az, hogy malacozások az éhes koca poklát vagyis méhlepényét megesszi és ezzel jól nem lakhatván, a malacok köldökszínorját is rágni kezdi és így összevesszevén malacait, ezeket is felfalja. Ügyelni kell tehát arra is, hogy malacozások soha éhesen ne tartuk kocáinkat és a netalán megnyomott, vagy megtaposott malacokat a kanász azonnal távolítsa el.

A malacozás megtörténte után aztán legelső teendő az, hogy a többet malacozott kocák: alól a kevesebbet malacozottak alá osszuk el a malacokat a szerint, a hanyat akarunk meghagyni minden egyes koca alatt, még pedig a malacozás utáni 3 napon ennek meg kell történni, miután a kocák csakis annyi csese marad tejválasztól, a hany malac szopja, a többinek a teje elapad 4-5 nap alatt.

Hogy hány malacot kell meghagyni egy koca alatt, erre nézve eltérők a vélemények, de minden esetre, ha tekintetbe vesszük azt, hogy egy malac táplálására naponta 1/2 kilogramnyi tej szükséges, erőteljes ép szervezet és megfelelő tartás feltételei mellett 6 db malac meghagyása leend azon szám, mely a tenyésztés igényeinek leginkább megfelel. Igaz ugyan, hogy egy jó koca 7-8, sőt 9 malacot is felnevel, de ezen 9 darab inkább ki van téve az elcsenevesztésnek, mintha 6 darabot hagyánánk meg.

Szegény ember, kinek 1-2 kocája van, ezt megteheti és talán hasznosabb, de nyájtenyésztésnek, hol a nyáj jóvedelmességére első befolyású tényezőknek annak jó híret kell tekintenünk, semmi esetre sem engedhet meg, hogy 6 darabnál több hagyassék meg.

Tíz-tizenégy napos korában a malac már „szedetgetni” kezd és ekkor legelőszérűbb azokat kevés árpara szoktatni, egyrészt azért, hogy jobban fejlődjenek, másrészt azért, hogy fogukat elkapassák rajta, mert az ily apró malacnak csaknem tühegyességű foga van, mely szopás közben a koca csecst csiklandozza és marja. Kodolányi ez idei zsebnaptárának a malacnevelésről ezeket írja: „A malacok eledeleinek az elválasztásig árpából kell állani, árpából, mivel ez inkább az izom és csont kifejlődésére hat.” A malacos kocákat a szoptatási időtartam alatt naponta 3-szor, reggel, délben és este étetve, a lehető legjobb táplálékban részesítsük, nem felejtsük meg arról sem, hogy eleendő mozgásuk legyen és ezért naponta 3-4 órát a szabadban töltsenek. Folytonos bentartás különböző bajokat szülhet, nevezetesen a tejképződésnek van hátránya.

Szép napos időben a malacok is kihajthatók a szabadba és e célból jó, ha minden malacoztató úgy van építve, hogy mellette egy akolszerű helyiség legyen, hová a kocákat és malacokat kibocsátani lehessen.

Elválasztván a malacok (rendszen 10 hetős korukban), legelőre hajthatók, mindazonáltal a szemes előedelt nem kell megvonni tőlük, hanem fokozatosan 0,5 kilótól 1-1,5 kgrammig fejünknek kapjanak naponta és ezen mennyiség fokozatosan ismét leszállítandó a szerint, a milyen kilátásunk lehet arra nézve, hogy a legelőn és különösen aratás után a tarlón miként élhetnek. Arra is különös gondunk legyen, hogy egyenmő szemes előedélről a másira való átmenetel ne egyszerre, hanem fokozatosan történjék. Hirtelen átmenet rendszeren megboszulja magát, mert betegségeket idézhet elő, de nem is fog úgy a malacokon és így a feléte-tett takarmány kárba vész.

Sokan azon elvre építik a sertésnevelést és üdvét, miszerint minél olcsóbbá kerüljön a tartás és ezért nem ritkán megvonják még a malacoktól is a kellő táplálékot — hadd turjon, keressen, megél az már a legelőn is! — így okoskodnak. Pedig hogy mennyire helytelen elv ez, minden józanul gondolkodó gazda belátja. A jól kifejlődött esztendő sülldő párja nem 1-2, de 5-10 frttal többet ér az elcsenevesztettnél és ha a nyájtenyésztés makkoltatás vagy másnemű hizlalással van egybekötve, a jól kifejlött csontos állat aránylag kevesebb kiadás mellett több hasznot hajt, nem rü-

degen is eladva a vevő inkább kap rajta. Aztán meg a károsodási % sem oly nagy oly nyájban, hol az első évben a malacok kifejlődésére az okszerű számítás határain belül minden lehető megtétet.

Számítás és okszerűség legyen tehát a fő elv és ne fukarkodás, mert könnyen betelhetik rajtunk az is, hogy „fősvény” többet költ! aztán meg annak igazságát minden ember beismerheti, hogy „a hová nem tettél, onnan nem vehetsz!”

A fentebb elmondottakon kívül aztán a malacok nevelésénél az általános egészségi szabályokra ügyeljünk. Jó legelő, friss víz és fürdő és a malacoknak különösen, ha nem járnak haza, egy az éjszaki szél és eső elleni menedékhely keresése, úgy szintén a netaláni betegülési eseteknek a betegnek azonnali elkülönítése és gyógykezelése a főbb teendők.

Melegebb napok beálltával csakis a reggeli és délutáni órákban legeltetendők és egyáltalában a kergetést, hajszolást nem szabad megengednünk. Ugyanekek kezdenek előállni a különböző vérbetegségek és így a míg baj nincs, nagyon jó övszerekről gondoskodni t. i. vértisztító szerekről. Ezek körül álljon itt a következők:

keserűső	17 decagr.
sósavany	04 "
salétromsav	04 "
kénvirág	04 "

minden egyes darabra számítva az egész nyájnak két hetenként moslékban beadandó.

„E. G.”

LEGUJABB.

Az orosz-török végleges béke aláíratott. Miklós jelenté a katonáknak, hogy Oroszország lemondott Bulgária és Egyiptom tróbitumáról.

Az osztrák és angol követ egyenlő magatartásra nyert utasítást, ha Miklós nagyherceg Konstantinápolyba megy.

Gróf Andrássy Górcsakoffnak kijelenté, hogy a Balkánon túl nem ismer Bulgáriát, valamint azon innen sem orosz okkupáció alatt és csak a török flotta és Dardanellák kérdésében enged, egyebekben nem.

A szerb lapok megtámadják Oroszországot s követelik Boszniát és Hercegovinát.

Bécs, márc. 3. Az osztrák magyar hadcsapatok pár nap múlva bevonulnak Boszniába. Báró Rodich altábornagy az erre vonatkozó parancsokat már megkapta.

London, márc. 3. „Reuters Office” jelenti a Konstantinápolyból: Oroszország a jövő Bulgária hatáira nézve engedményekre készen nyilatkozik és egészen lemond igényeiről a török hájóra; most még a hadikárpótás fölött folynak a tárgyalások; a béke aláírása legközelebb fog történni. Ignatieff tábornoknak és Savfet pasának ma hosszas társalgása volt. Holnap San-Stefanóban csapatszemlének kell tartatnia. Az „Observer” azt mondja: Tegnaptig még nem érkezett hír a béke valóságos aláírásáról a külügyi hivatalba. Az orosz követségénél azon meggyőződésben élnek, hogy az aláírás tegnap valószínűleg megtörtént. Mint az Observer hiszi, a külügyi hivatal még nem kapott jelentést azon hírről, hogy a porta parancsot adott arra nézve, hogy a bemenet a Dardanellákba hadi hajók előtt el legyen zárva.

KÜLÖNFÉLEK.

— Fülöp Géza, városunk köztisztvisletben és általános szeretetben álló ref. lelkész folyó hó 3-án választott meg Szászvárosra a másodpapi állomásra 91 szavazattal Keresztes József és Elek Viktor ellenjelöltjeivel szemben. Ezen választás a mennyire szerencsésnek mondható a szászvárosiakra nézve: épen oly nagy vesztésége városunknak. T. Fülöp ur úgy a szokásokban, mint a társadalmi életben kedves jelenség volt s városunk nem egy hamar fogja feledni lelkészét, kibén a papot és embert egyaránt szeretni és tisztelni tanulta. Állomását mint halljuk, csak május hóban fogja elfoglalni. Azt hisszük, bucsuzásul jó kívánatainkat alig fejezhetnők ki másképp, mint ha azt ohajtjuk, hogy új állomását hasonló szeretet és ragaszkodás tegye könnyűvé és kellemessé. (kf.)

— Választások. K o s z t y á n Győző ur eddigi rendörkapitány városunk közlebbi közgyűlésében megválasztott városi árvászki ülnöknek, ki egy szeremind a községi bíráskodással is megbízottat és békebíróul felajánlatott. A tegnapelőtti gyűlésben pedig az ez által üresedésbe jött rendörkapitányi hivatal töltött be. Kijelöltettek: Nagy László és Sorbán János urak. Nagy László 17 szavazata ellenében Sorbán János 25 szavazattal megválasztott rendörkapitánynak. Kelemen Lajos ur, eddigi városi tisztí ügyész, megyei ügyészé lett megválasztása után állomása is választás alá került. Kijelöltettek: Albu Mózes és Veres Gyula ügyvéd urak. Albu Mózes 12 szavazata ellenében Veres Gyula 28 szavazattal városi tisztí ügyész lett.

— A török sebesültek javára tartott bál folyó hó 2-án folyt le kedélyesen és jókedv mellett. A nemes cél összehozta polgárságunk színet és alkalomra s derült hangulatban világos virradttal tartott a bál. A rendezés kifogástalan volt s bár nagy számú közönségről szó sem lehet az alkalommal, de a táncolni vágyó ifjakra uézve sokkal előnyö-

sebb volt, mintha a terem zsufolásig lett volna tömve. Városunk elegáns díszterme látható kellems befolyással volt a bálozókra. Különös kiemelet és méltánylást érdemel ezuttal Köpe János ur, ki a török sebesültek javára tartandó bál eszméjét megpendítette s kinek készséges buzgósa igen sokat tett a bál kedélyességének előmozdítására. Fogadják ösziéne üdvözlettel s teljes elismerésünket érte!

— A hushagyókéddi muzeumbálról, végig tekintve az idek bálókod, csakugyan el lehet mondani, hogy „finis coronat opus.“ Ily kedélyes és fesztelen mulatságot csak ritkán lát az ember. Sokan nem voltak, de a kik részt vettek benne, azok nem egy hamar fogják az éjlet felejténi. A nők öltözetje egyszerű volt és csinos, melyért úgy öket, mint szülőiket csak dicsérni lehet; ez jól esett nekem, mert ebben ráismertem azon hatásra, melyet mult bál tudósításom okozott, mely sokakat nem elégitett ki, melyen sokan megbotránkoztak. Erre el voltam készülve, tudtam hogy úgy járok vele, mint a molnár a szamarával; de ha mindent gutirozunk s úgy szörmentiben simogatjuk a dolgot soha célt nem érünk a társadalmi ferdeségek megjavításában.

Hogy ígéremhez képest a bálban résztvevő nők névsorát, vagy ezek közül a „legszebbekét“, mint írni szokták, nem közlöm, az nem rajtam mulik. — Ugy egyeztünk volt ki, hogy azt csak azon esetben teszsem, ha az első bálban megjelentek is eljönnek. Miután ez nem történt meg, vagy ha igen is, de csak részben: a kötelezettség alól feloldozva hiszem magam. A kik megjelentek, tudjuk, ki volt a bálkirályné, kik voltak a legcsinosabb és legszebb nők; de az érdekletteknek nem mondjuk meg csupán büntetésből. — Tehát még egyszer ismételve, kedvesen mulattunk kiválóan virradtig és akkor meglehetősen mentünk haza az éj fáradalmait kipihenni. Szemes.

— Háromszékmegye közigazgatási bizottsági gyűlése folyó hó 5-én tartott meg. A gyűlésről térszűke miatt jövő számunkban fogunk bővebb tudósítást hozni.

— Gr. Szapáry gyilkosát f. hó 3-án délelőtt végezték ki Jászberényben. A „M. H.“-nak következőket távirják az ítélet végrehajtásáról: Ma reggel 7 órakor akasztatott fel Tóth a megyéhez kis udvarában, a gyilkos egészen nyugodt volt, utolsó szavai „Uram, isten önnel!“ Hírdetés alatt folyton az akasztófára tekintett hátra. Reggel kenyert kért, azt mondván, hogy nagyon éhes, a börtönben utolsó perccig szivarozott. Tóth tegnap imakönyvet kért és papot óhajtott. Kálmán ref. lelkes mind végig mellette volt; az elítélt utolsó szavai, melyeket a paphoz intézett, ezek valának: „Ha isten van, miért nem akadályozta tettemet.“ A kivégzésre két század lovasság és az ötvenketedik zászlóalj vonult ki. A tisztikar teljesen képviselve volt. Nép igen keves jelent meg, mivel a kivégzés óráját nem tudták. Az ítélet végrehajtása előtti percekre nézve a következőket írják: Dél-előtti hét órára volt kitűzve az elítélt hadnagy felakasztása. E határidőig folyton az a remény kecsgettél az elítéltet, hogy ő felsége a kivégzési módot golyó általi halálra változtatja kegyelem útján. A megyeháznál és a távirai hivatalnál egy orfinance leste a kegyelmet hirdető táviratot, azonban a megyéhez kis kapuja nem nyílt fel — az akasztás pont hét órakor végbement. A procedura alig négy perccig tartott, a hóhérgyűgyesen járt el.

— Borzasztó halál. Taksonyból írják, hogy ott egy 17 éves paraszt suhanc borzasztó halállal mult ki. Három meszely pálinkát megivott; a nagy mennyiségű szeszanyag meggyúlt gyomrában s — mert orvosi segély nem volt közelében, a szerencsétlen menthetlenül elveszett. A halál okát boncolás alkalmával konstatálták.

— Nem kell a muszkától. Az „Alföld“ írja: Dr. Aradi István, aradi veterán orvos, ki 1849-ben a hazába betört oroszok sebesülteit oly ritka áldozatkészséggel gyógyította, hogy elismerésül az orosz kormány érdemjellel tüntette ki, most a lapokból értesülvén, hogy „a keleti keresztények felszabadítóit“ mily gyalázatos barbárságot követtek el török területen, még a lengyel és magyar orvosokon is, orosz érmét egy levél kíséretében felküldte Tisza Kálmán miniszterelnök urhoz. Leveleiben arra kéri fel ő exclaját, hogy sziveskedjék ez érmet visszajuttatni az orosz cárhoz, mert ő szegényi oly zsarnoktól adományozott éremnek birtokosa lenni, ki a civilizáció és humanitás minden postulatát oly iszonyu módon lábbal tapodja s ki az emberiség ellen elkövetett kegyetlenség s embertelenségben még Dsingsis khánón is túlszsz.

Érték- és váltó ártóljam a bécsi es. kir. nyilvános tőzsdén márc. 5

Magyar aranyárjádék	90.90
„ kincstári utalványok I. kibocsátás	118.50
„ „ „ „ II. „ „ „ „	111.25
„ keleti vasut II. kibocs. államkötv.	74.25
„ „ 1876. évi államkötv.	66.75
„ vasuti kölcsön kötvény	99.—
„ földtehermentesítési kötvény	78.50
Temesvári „ „ „ „	77.—
Erdélyi „ „ „ „	75.—
Horvátszlavon „ „ „ „	84.—
Szólódézsmaavltsági „ „ „ „	80.80

Osztárk egys.-államadósság papirban	63.10
„ „ „ „ „ ezüstben	67.20
„ „ „ „ „ aranyárjádék	74.75
1860. államsorsjegy	110.75
Osztárk nemzeti bank részvény	793.—
„ „ „ „ „ hitelintézeti „ „ „ „	223.—
Magyar hitelbank	218.25
Ezüst	105.50
Cs. kir. arany	5.60
Napoleon'd'or	9.49 1/2
Német birodalmi márka	58.55
London	118.75

Felelős szerkesztő: Málk József.

Kiadótulajdonos: Pollák Mór.

PIACI ÁRAK

		S.-Szt. György márc. 4.		Brassó márc. 1.		
		frt.	kr.	frt.	kr.	
H e e t o l i t e r	Buza (tisztá)	legszebb	10	—	9	50
		közepes	9	50	9	10
		gyöngébb	9	—	8	60
	Buza (vegyes)	8	—	7	65	
	Rozs	legszebb	6	30	6	20
		közepes	6	—	5	90
	Árpa	legszebb	4	80	5	70
		közepes	4	30	5	50
	Z a b	legszebb	3	—	3	25
		közepes	—	—	3	15
K i l o g r .	Törökbuza	4	80	4	80	
	Kása	9	50	6	40	
	Borsó	5	—	7	50	
	Lencse	6	50	9	40	
	Fuszulyka	5	—	6	20	
	Lenmag	—	—	11	—	
	Burgunya	1	50	1	30	
	Marhahus	—	32	—	36	
	Disznóhus	—	44	—	44	
	Juhhus	—	20	—	—	
Faggyu friss	—	30	—	40		

Figyelemre méltó!!

Van szerencsém köztudomásra hozni, miszerint Seps-Szentgyörgy közelében az **Olt folyón levő malmomban** berendezett **fűrészen** új épület mint eszközök 3 öl hosszúságig igen gyorsan és jutányos áron kivágatnak. Egyszersmind ajánlom **rak. táromat**, melyben **cseredeszékák, ajtók, ablakok** stb nagy választékban találhatók.

Minden e cikkbe vágó megrendelések pontosan teljesítenek.

3—3 Nagy Károly.

Hirdetmény.

Sepsi-Magyarós községe összes szeszesei által áruhatási joga jelen év április hó 7-én déli 12 órakor S.-Magyarós község házánál 3 evre árverezés útján kiadatik. Az árverezési feltételek alólírtnál megtudhatók

3—3 Darabont András, bíró. 6—6

Üzlet-megnyitás.

Van szerencsém a nagyérdemű közönségnek tiszteletteljesen tudomására juttatni, miszerint **Kézdi-Vásárhelyen** jól berendezett s az újabb divat minden igényeinek teljesen megfelelő

férfi-szabó-üzletemet

megnyitottam.

Azon több évi gyakorlat, melyet **Pest, Bécs és Drezda** városokban magamnak megszerezni szerencsém voltam, azon helyzetbe juttatának, hogy a n. é. közönség minden e nembe vágó becses megrendeléseinek teljesen eleget tehessek.

A n. é. közönség becses pártfogásáért legyen szabad tehát annyival is inkább eszedem, mivel minden igyekezetemet oda irányozom, hogy szives megrendeléseik után teljes megelegedésüket minden alkalommal kinyerhessem.

Kézdi-Vásárhely, 1878. március 3

Kupán Sándor,
férfi-szabó.

Lakdóm: ifj. Boda Sámuel házában.

Sz. 261. köj.
1878. hagy.

Hirdetmény.

A k-vásárhelyi kir. törvényszéknek 1877. november 13 napján 4955. sz. alatt kelt megbízása alapján Seps-Szentgyörgyön elhalt Jakócs László hagyatékához tartozó és a sepsi-szentgyörgyi 11. számú telekjegyzőkönyvben A 1. a 26. és 27. h. r. számokkal megjegyzett 450 ftrra becsült épület laktelek eladása megengedtetvén, az árverés alólírt bírói megbízott közjegyzői irodájában 1878. március 30.ik napján d. e. 9 órakor fog megtartatni.

Miről venni szándékozik azon hozzáadással értesítenek, hogy az árverési feltételek a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kelt Seps-Szentgyörgyön 1878. február 22.

Benedek János,
kir. közjegyző mint bírói megbízott.

2—3

Sz. 1552./1878.

Pályázati hirdetmény.

Háromszékmegye területén a közadó-illeték és egyéb kincstári hátralékok behozatala céljából, **erdekelte körjegyzők, községi bírák és jegyzők, valamint városi polgármesterek** terhére és költségén az 1876. évi XV. t. c. 62-ik §-ának alkalmazásával közigazgatásilag kimondott és jogerőre emelkedett határozatok alapján, állami adóvégrehajtók kiküldetésére naponta 2—2 1/2, esetleg 3 forintnyi illetmény és fuvarbér élvezetével vétetnek fel.

Mindazok, kik adóvégrehajtói kiküldetésbe részesülni hajlandók — sajátkezűleg irt kérelmüket erkölcsi és vagyoni bizonyítvánnyal felszerelve 100 forint biztosíték (állampapir vagy takarékpénztári betéti könyvecske) letételének kötelezettségével, vagy királyi közjegyző által szerkesztett 200 forint becsértéket magában foglaló tehermentes ingatlanokról kiállított óvadéki okmányt benyújtás, nem különben szakismeretének beigazolásával jelen pályázat első megjelenésétől számítva 14 nap alatt hozzáam betérteszhetik.

Nyugdíjas tisztviselők állásuknál fogva biztosíték nélkül előnybe részesülnek.

Sepsi-Szentgyörgy, 1878. februárhó 26.

Háromszékmegye m. kir. adófelügyelőjétől

2—3 **Mihály István.**

Alulirt a t. ez. közönségnek ajánlja kitűnően berendezett

varrógépek

raktárát mindenféle nemből mérsékelt árak és a tartósság tekintetéből **felelősség** mellett.

Hasonló felelősség mellett ajánlja kitűnő minőségű fehér lénnyű s szagtalan **amerikai petroleumát**. Nagyban és kicsinyben igen olcsó áron kapható.

Gramma M. Justinian.
Brassó, löpiac 89. sz. a.